

“Nooit meer alleen op de derde verdieping”

Ik vind het heel verontrustend dat mijn burens op Linnaeusstraat 70 en onder mij op nummer 72 2-hoog uit ons huis worden gezet . Ze wonen hier al twee jaar, daarvoor stonden de woningen jaren leeg. Ik ben blij met mijn burens, want ze zijn altijd vriendelijk en behulpzaam. Ze helpen mij als ik iets zwaars moet versjouden en verzorgen de katten als ik er niet ben. Maar vooral voel ik me een stuk veiliger met deze burens om mij heen.

Na het overlijden van mijn partner heeft de eigenaar alle trucs uitgehaald om mij uit onze woning te krijgen. Na vijf rechtszaken die hij allemaal verloren heeft ben ik nog de enige legale huurster van dit pand.

Sinds 1991 al kwam ik veel op de Linnaeusstraat en in 2001 ben ik hier permanent komen wonen. De etages op nummer 70 hebben al die tijd leeggestaan. Ik heb er nooit activiteit gezien, geen licht, altijd de gordijnen voor het raam en niemand op het balkon. Onder mij vertrok de laatste familie in 2006 . De eigenaar heeft dit appartement sindsdien leeg laten staan. Ik heb zijn nummer nog gegeven aan mensen die een woning zochten, maar hij wilde het enkel tijdelijk verhuren en voor veel teveel geld. M'n huidige burens hebben het pand nieuw leven ingeblazen: we springen geregeld bij elkaar binnen, zorgen samen voor een fleurig balkon en wisselen recepten uit.

Mijn burens werken allemaal hard aan hun leven en proberen te vergeefs elders een woning te vinden in Amsterdam. Terwijl hier woningen leeg staan wordt hun huurverzoek telkens afgewezen. En juist omdat er zo weinig betaalbare woonruimte is, is het nog onbegrijpelijk dat deze etages niet degelijk verhuurd zullen worden na hun vertrek. Dat valt niet goed te praten.

Margot Nelles, Linnaeusstraat 72 3 -hoog

“Omdat er geen huizen zijn, die er eigenlijk wel zijn.”

Sinds 1984 woon ik op Linnaeusstraat. In al die jaren is er veel veranderd. De gezelligheid ebt weg uit de straat, leuke winkeltjes verdwijnen, mensen leven langs elkaar heen en trekken zich terug achter bakstenen muurtjes. De burens boven het Kruidvat moeten binnenkort vertrekken. Maar waarom? Ze zijn juist een aanvulling voor de buurt.

Ik erger me steeds meer aan de hebzucht van huiseigenaren van vandaag. Huizen worden maar gesplitst en er wordt maar raak gespeculeerd. Ondertussen staat alles leeg. Daar kom je niet verder mee. Vroeger was dat anders. Woningen werden gebouwd om in te wonen, niet om mee te speculeren. Het is belangrijk voor het woningbestand dat woningen behouden blijven en onderhouden worden. Maar huiseigenaren gaan daar steeds slordiger mee om. De buitenkant wordt leuk opgeknapt om de prijs op te schroeven, terwijl echt onderhoud niet of nauwelijks gedaan wordt.

Kraakwachten zijn het gevolg van leegstand. De reden waarom mensen kraakwacht worden is uit nood geboren, omdat er geen huizen zijn die er eigenlijk wel zijn. Hiermee schiet je dus niets op, het houdt de woningnood alleen maar in stand. Kraakwachten zijn ook slachtoffer van het systeem.

Waarom worden mensen hierdoor in een rechteloze positie gedwongen? Waarom eindeloos laten leegstaan om het later misschien te verkopen? Waarom wordt dan niet gewoon verhuurd?

Ik vind het eigenlijk een schande dat mensen die iets positiefs proberen te doen op deze manier tegen worden gewerkt. Waarom krijgen ze een ontruimingsbrief in plaats van een huurcontract? Je helpt de sterken, maar de zwakkeren niet.

“De harde werkers uit de buurt”

Niet zo lang geleden opende ik een zaak op de Linnaeusstraat. Ik werk hier 6 dagen per week, 10 uur per dag, 52 weken per jaar. In het begin voelde ik me nog niet zo thuis in de buurt, maar met m'n burens van 70-72 klikte het meteen. Ook de pizzabezorgers die dikwijls voor de deur staan te wachten om een volgende levering weg te brengen, hebben een goede band met hen.

Ik moest even wennen aan het idee van krakers vanwege wat je er over hoort op tv, maar als je ze leert kennen dan zie je dat ze gewoon netjes en sociaal zijn. Ze willen geen misbruik maken van gratis wonen. Ze werken en studeren en zetten zich in voor de buurt in plaats van op hun luie reet te zitten.

Van de jongens die voor me werken hoor ik geregeld hoe moeilijk zij het hebben hun weg op de woningmarkt te vinden. Er wordt dan ook vaker gekozen om langer thuis te blijven. Maar dat is natuurlijk niet voor iedereen een optie. Meer en meer mensen worden gedwongen een uitweg te zoeken waarbij ze in rechteloze situaties terecht komen.

Ik vind het niet meer dan normaal dat de stad zich 100% inzet om het recht op wonen voor al haar inwoners te garanderen. Lange wachtlijsten op woningnet en het stimuleren van kwetsbare rechteloze situaties zoals anti-kraak vind ik uit den boze. Het aanbieden van volwaardige huurcontacten en meer sociale huurwoningen zouden al een goed begin zijn.

Ondertussen voel ik me meer en meer thuis in de buurt. Ik had verwacht me minder veilig te voelen. Sommige mensen die wel huur betalen dragen minder zorg voor de buurt dan mijn 'kraakburen'. Net dit soort bewoners draagt bij aan de sociale cohesie van een buurt, een ontruiming van deze panden doet dat allerminst.